

get ensidig Paavirkning, men det undgaas, naar Børnene søge den almindelige Folkeskole.

Dernæst er der fra Socialdemokratiets Side stillet et Forslag, som gaar ud paa at forhøje Børneunderstøttelserne til vore Børnehjem med 10 Kr. aarlig pr. Barn. Jeg skal ikke nærmere omtale dette meget vigtige og indgribende Spørgsmaal, fordi jeg ved, det ærede Medlem for Fredericia (L. Rasmussen) agter at udtale sig herom.

Jeg kommer saa til et Ændringsforslag vedrørende Privatseminarierne, og ærede Medlemmer ville have set, at der angaaende denne Sag er 2 Ændringsforslag. Det ene gaar ud paa at yde Privatseminarierne en Understøttelse paa 20,000 Kr., og det andet paa 15,000 Kr. Forslaget paa de 20,000 Kr. er stillet af Socialdemokratiet og bliver betegnet som et Underændringsforslag, men jeg vil her bemærke, at det er fuldstændig vildledende, for det er vort Forslag, der er Hovedforslaget, det er vort Forslag, der er sat frem først. Nu kunde maaske ærede Medlemmer tro, at det var et Overbud, der er sket fra Socialdemokratiets Side, at naar Flertallet eller Ministeren stiller Forslag om 15,000 Kr., saa forlange vi 20,000. Her foreligger imidlertid ikke noget Overbud, her foreligger et Underbud; Hovedforslaget er Socialdemokratiets og ikke Ministerens eller Flertallets Forslag, det er deres Forslag, som er Underændringsforslaget, og det er dem, som her gøre et Underbud. Sagen er rejst fra Socialdemokratiets Side i Finansudvalget, den er forhandlet med Ministeren, men vi kunde ikke faa nogen Rede paa, hvad Ministeren vilde, om han vilde gaa med til noget, eller om han ikke vilde, det er i det hele taget meget vanskeligt at faa klar Besked af den højtærede Kultusminister, og da vi ikke kunde faa det, stillede vi vort Forslag, senere hen stillede Flertallet eller rettere sagt Ministeren sit Forslag, og det er saa tiltraadt af Flertallet. Men da jo nu Flertallet har Magten i denne Sag, have de benyttet deres Magt til at stille deres Forslag øverst og betegne det som Hovedforslaget og vort som et Underændringsforslag.

Men alt dette kan jo egentlig være ret ligegyldigt. Det, der er Sagen her, er, at vi nu ville yde denne Støtte til vore Privatseminarier, og det er sikkert en Støtte, de i høj Grad have Trang til at faa. Naar man vil se, hvad vi her i Danmark yde til vort Seminarievæsen, til Uddannelse af vore Lærere for Folkeskolen,

er det i Virkeligheden et meget lille Beløb. Jeg tvivler om, at der er noget Kulturland, der forholdsvis giver saa lidt til sine Læreres Uddannelse som den danske Stat. Hvis vi havde en Fortegnelse i saa Henseende, vilde vi komme sørgeligt ned i Rækken, det er jeg overbevist om. Alt det, Staten ofrer paa en saa vigtig Sag som Uddannelsen af sine Lærere til Folkeskolen, er et Beløb af 393,000 Kr., eller med andre Ord, vi ofre saa meget paa vort hele Seminarievæsen, som det koster at uddanne 10 Løjtnanter til Marinen. Naar vi altsaa se paa disse to Ting, paa den ene Side Folkeskolens Forsyning med Lærere og Lærerinder, koster det ikke mere, end hvad der paa den anden Side i Øjeblikket fordres blot for at faa uddannet 10 smaa Løjtnanter til den danske Marine. Derfor synes jeg, der er al Grund til, at Sagen bliver dragen frem, hvad vi fra vor Side have gjort adskillige Gange, fordi vi have fundet, at Forholdet, som det er nu, er et meget urimeligt Forhold. Vi maa sige, at Privatseminarierne ere aldeles uundværlige i Øjeblikket; hvis de forsvandt, vilde det komme til at se meget sørgeligt ud, for det vilde være aldeles umuligt at forsyne Folkeskolen med de nødvendige Lærerkrafter. Tager man Aarene 1897—1906, viser det sig, at der i disse Aar er dimitteret i alt 2,681 Lærere og Lærerinder, men deraf faa Statsseminarierne kun dimitteret de 841, altsaa ikke en Gang $\frac{1}{3}$, medens over de $\frac{2}{3}$ blive uddannede ad privat Vej, og dog maa man sige, at vi i Øjeblikket ikke have Overflod paa Lærerkrafter, idet det viser sig, at adskillige Embeder slet ikke kunne besættes med eksaminerede Lærere og Lærerinder, men maa besættes med ueksaminerede Lærerkrafter. Vi kunne altsaa slaa fast, at Privatseminarierne i Øjeblikket ere aldeles uundværlige; hvis vi ikke havde dem, kunde vi ikke faa Lærerembederne besatte omkring i Landet. Man maa da ogsaa, synes jeg, fra alle Sider indrømme, at en af de første Betingelser for at faa en god Folkeskole er, at man sørger for at have virkelig dygtigt uddannede Lærerkrafter. Har man ikke det, maa man sige, at de Midler, der ofres paa Folkeskolen, delvis ville være spildte. Nu er den Støtte, som hidtil har været ydet til vore Privatseminarier, ikke mere end 60,000 Kr. aarlig, hvoraf den ene Fjerdedel gaar til deres Øvelsesskoler, medens altsaa de 45,000 Kr. gaa til selve Seminarierne. De Kaar, som vore Privatseminarier ere i Stand til at byde deres Lærere,